

— Δὲ μπορῶ πιά καὶ θὰ τὸ πῶ ! Εἶναι τόσα χρόνια πού τῶχ'ω μέσ'α μου !

Εἶναι πολλὰ χρόνια, θάνατι ἔρχεμ'ε τριάντα, τριάντα ἔνα. Ἐνὰ βράδ'υ εἶχα ἔρθει στὸ σπίτι. Ὁξπίρην'α κἀτι καὶ θὰ ἔφευγα. Ἄντελήφτηκα μιὰ ταραχή.

Καὶ τὸ μάτι μου, ἔπην περνοῦσα νὰ πάω στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ πάρω καίνο, πούχα ἔρθει, πῆρε μιὰ ρεμπούπλινα μζύρη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα! Ταραχτήκα, ἀλλ' ἔκανα πῶς δὲν εἶδα. Ἄμ'α γύρισα ἀπ' τὴν κουζίνα τὸ καπέλο δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ, εἶχε χαθεῖ !

— Μπά, σὲ καλὸ σου, σὲ καλὸ σου ! Βρέ, Βρέ!... ἔκανε ἡ γριά του, μὰ δὲ ρωτούσες, χριστιανέ μου, δὲ ρωτούσες !.. Πῶ, πῶ !.. καὶ τῶχε σαράκι !.. τόσα χρόνια !.. Αὐτὸ τὸ καπέλο, βρέ χριστιανέ μου, ἦταν τοῦ χάχα τοῦ γαμπροῦ σου!.. Δὲν τὸν εἶχες διώξει, πού ἦταν ἀρραβωνιασμένος; Ἐ, εἶχε ἔρθει κρυφὰ νὰ δεῖ τὴν ἀδελφή σου καὶ νὰ μοῦ πει νὰ σοῦ μιλήσω. Καὶ μόλις ἀκούσανε πῶς ἔρχεσαι τοὺς κόπηκε ἡ χαλὴ τους καὶ κρυφτήκανε κ' οἱ δύο !.. Γιὰ φαντάσου ! Καὶ τί γέλια, πού κάναμε ὑστερὰ μὲ τὴν ἀδελφή σου γιαντὸ τὸ καπέλο !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ἄπὸ τὸ *Ε'* βιβλίο

Το Συμπόσιο

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟ

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραϊά μου — γινόταν

Στὸ παλάτι τοῦ ῥήγα τοῦ τρανοῦ,

Τῆς γῆς ἐκεῖ ταν ὅλα τὰ λουλούδια

Κι' ὅλα τ'ἀστέρια ἐκεῖ ταν τοῦρανοῦ.

Τοῦ βασιλείου του τὰ ὄμορφα κοράσια,

Καὶ τὰ ξανθὰ καὶ τὰ μελαχρινὰ,

Μὲ χεῖλια σὰν τὰ κόκκινα κερύσια,

Σὰν τοῦ Μαῖοῦ τριαντάφυλλα πρωῖνά.

Ἐκεῖ κι' ὁ Βασιλιάς ξανθὸς κι' ὥραϊος

Σὰν ἥλιος μεγαλόπρεπος περνάει

Μὲ τὸ βασιλικὸ χαμόγελό του

Κρῖνα καὶ ρόδα φλόγουρα σκορπάει.

Κερνᾶν κρασί χρυσοντυμένα ἀγόρια

Σὲ ποτήρια ἀπὸ κρούσταλλο γυαλί...

Μὲ κάθε ὥραϊά ὁ Βασιλιάς τσιγκρίζει

Τὸ ποτήρι, καὶ τῆς γλυκολαλεῖ.

Κι' ἀνάμεσα στὰ τόσα τὰ κοράσια,

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν ἀγερνὸ,

Ξεχώρισε πανέμορφο κοράσι

Σὰν ἄνθος τρυφερό, μελαχρινό.

Ταράζεται καὶ πάει καὶ τὸ σιμώνει,

Κι' ὡς νὰ τσιγκρίζει ἐπῆγε ὁ Βασιλιάς

Στρᾶν ... πέφτει τὸ ποτήρι του κοιμάτια

Στὰ πόδια τῆς μικρῆς τῆς κορασιάς.

Τάγορια πού κερνοῦσαν κιτρινίσαν,

Τῶν κοριτσιῶν τὸ χρῶμα εἶχε κοπεῖ

Κι' ὁ Βασιλιῶς θλιμμένος πάει νὰ γείρη

Κι' ὕπνο τὴ νύχτα ναῦρη δὲν μπορεῖ.

Χαράματα τὴν κορασίδα κραίζει,

Κορώνα στὰ μαλλιά τινὲ φορᾶ,

Βραχιόλι τὸ μεγάλο του βασιλείου

Στὸ τρυφερό τὸ χέρι τῆς περνεῖ.

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραϊά μου — γινόταν

Κι' ἔπαιρνε ὁ ρήγας τὸ μελαχρινό.

Τὸ κοράσι, πού τῶχε ξεχωρίσει

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν ἀγερνὸ.

Ἀπρίλις 1916.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΟΥ

Ὅταν σὲ βλέπω, ἀγάπη μου, θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δασκαλός σου,

Καὶ νᾶνοιγα πλατὺν τὸν κόσμον ἐμπρός σου

Γιὰ νᾶκανα τὴν πίκρα σου νὰ γένει

Γλυκιά — Σὰν εἶσαι ἀγάπη μου θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δάσκαλός σου.

Παῖδί μου, ὅταν σὲ βλέπω κακιομένη,

Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀνοίξω

Τὸ στῆθος σου, τὸ μπάλασμο νὰ ρίξω

Τῆς γνώσης, πού ὅλα στὴν καρδιά γλυκαίνει

Θάθελα σὰ σὲ βλέπω θυμωμένη

Μὲς στὴν καρδιά σου μπάλασμο νὰ ρίξω.

Μὰ ὅταν, οἰμένα, μὲ: στὸ στῆθος νιώθω

Πῶς κάτι καυτερό βαθιά μου κλείνω,

Κι' ὅταν μὲς στὴν καρδιά σκληρὰ σ'ἐκρίνω,

Βλέπω νεκρὸ τὸν ἀραχλό μου πύθο —

Σὰ φτάν' ἡ ὀργὴ τὰ σωθικά μου, νιώθω

Πῶς δάσκαλός σου δὲν μπορῶ νὰ γίνω

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ